

Unelmia ja opiskeluhommia

Anne Kotokorpi

Unelmia ja opiskeluhommia

Anne Kotokorpi

Unelmia ja opiskeluhommia

© 2024 Anne Kotokorpi
Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH,
Helsinki, Suomi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-8456-3

Koulua elämää varten

Syksyn lämpimät säät eivät ottaneet loppuakseen. Näin kesäiset lämpötilat olivat harvinaisia syyskuussa. Vaikka oli lämmintä, ilmassa oli aistittavissa syksyn tuntua. Ehkä menee vain muutama päivä, kun jo kahlattaisiin loskassa.

Hannele nousi sängystä huonosti nukutun yön jälkeen. Hän oli herännyt yöllä katsomaan kelloa ainakin viisi kertaa. Jännitti. Tänäpäin oli ensimmäinen koulupäivä uudessa opinahjossa. Tunne oli kuin eka-luokkaisella. Hannele oli hakenut - ja päässyt, opiskelemaan unelma-ammattiinsa kultasepäksi.

Lukion jälkeen Hannele oli suorittanut taideteollisuusalan perustutkinnon, mutta opinnot olivat jääneet siihen. Työ oli kutsunut. Hannele oli ollut töissä vanhempien omistamassa kultasepäntehtävässä valmistumisestaan asti. Oppinut paljon, mutta myös jämähtänyt paikoilleen. Hannelella oli suuria haaveita ja intohimoja. Niitä ei toteutettu silloin, jos on jumissa myymälässä rippiristien ja kastelahjojen kanssa aamusta iltaan.

Tilanne oli muuttunut viime syksynä. Hannelen isä oli sairastunut vakavasti. Onneksi isä oli toipunut, mutta raskaat hoidot olivat vaatineet veronsa. Yritys oli ollut pakko myydä. Hannele ei ollut vielä valmis

jatkamaan yritystä ilman isää. Hänellä ei ollut tarpeeksi tietoa eikä taitoa. Kenties innostuskin puuttui. Yrityksen pyörittäminen oli pääasiassa rutiinia, myymistä ja ostamista, asiakaspalvelua.

Hannele halusi enemmän. Hän suhtautui palavalla intohimolla koruihin, kultaan, hopeaan, jalokiviin. Hän seurasi trendejä, leikkasi lehdistä kuvia, loihti paperille designeja. Jonakin päivänä hänen korunsa olisivat tunnettuja ja haluttuja ympäri maailman. Vanhemmat olivat toppuutelleet: Hannele-kulta, kilpailu alalla on kovaa. Vain harvat pääsevät hui-pulle. Hannelle oli päättänyt olla yksi harvoista. Tänään alkava koulu oli yksi porras eteenpäin. Hannele päätti pukeutua tyylikkääseen mekkoon. Se oli tarpeeksi hillitty kouluun, mutta silti näyttävä ja persoonallinen. Hannele pakkasi laukkuun kyniä, vihkoja ja muuta kouluun liittyvää. Nahkainen olkalaukku oli merkkituote. Toivottavasti se ei herätä pahaa verta ryhmässä. Hannele oli säästänyt laukkuun monta kuukautta. Laukku oli laadukas, kaunis ja käytännöllinen, hyvin tehty. Luultavasti Hannele käyttäisi sitä loppuelämänsä. Hannele osti vähän, mutta aina laadukkaita tuotteita.

Hannele oli kouluun hakiessaan aprikoinut, olisiko hänen ryhmässään muita ”aikuisia” kuin hän. Jos porukka olisi hädin tuskin peruskoulusta valmistuneita teinejä, Hannele pelkäsi, ettei sopeudu joukkoon. Hän oli kuitenkin jo aikuinen nainen, parin vuoden päästä kolmekymppinen. Mitä puhuttavaa

hänellä olisi 16-kesäisen kanssa. Tosin hakijalta vaaditaan peruskoulutus, joten tuskin moni on kuitenkaan suoraan peruskoulusta tullut.

Yhtä kaikki, oppiminen oli tärkeintä. Hän päätti keskittyä siihen ja saada kaiken hyödyn koulutuksesta. Ikkunat kiinni, valot pois, hälyt päälle. Hannele laittoi kotiavaimet laukkuunsa. Hän asui vanhempiensa suuressa omakotitalossa. Se oli hänen lapsuudenkotiinsa, kaunis ja arvokas rakennus, keskellä kaupunkia. Vanhemmat asuivat talven Espanjassa, nykyään melkein myös kesän. He viihtyivät siellä. Sää oli suosiollinen ja kavereita riitti. Isän vointi oli kohentunut paljon uudessa ympäristössä.

Hannele katsoi ennen lähtöään itseään eteisen peilistä. Ruskeat, loivasti laineilla olevat luonnonkiharat, pitkät hiukset kehystivät symmetrisiä kasvoja.

Tummat suuret silmät, joiden väri oli jotain ruskean ja violetin välillä, näyttivät tänään vakavilta. Ne taisivat näyttää aika usein vakavilta.

Oppilaitos oli kävelymatkan päässä. Hannele lähti ajoissa, ettei tarvitsisi kävellä liian nopeasti ja saapua viime tingassa perille. Koulu oli upea vanha rakennus. Jo ympäristö hyvin hoidettuine puistoalueineen inspiroi ja ruokki luovuutta. Hannele tiesi että tulisi viihtymään täällä.

Pihalla velloi suuri joukko ihmisiä. Iloinen puheensorina kertoi odottavasta innostuksesta. Ovella oli kylttejä, jotka opastivat eri ammattien opiskelijoita löytämään perille omiin tiloihinsa. Hannele bongasi

helposti ”kultasepän” ja lähti nuolen suuntaan. Luokka löytyi ja Hannele astui avoimesta ovesta sisään.

Huoneessa oli kymmenkunta henkilöä, miestä ja naista. Hannelen astuessa sisään useimmat tervehtivät ja hymyilivät ystävällisesti. Hannele hymyili takaisin ja totesi olevansa nuorimmasta päästä. Jokunen opiskelija oli jopa reilustikin vanhemman oloinen. Ei siis teinejä tällä kertaa.

Hannele istui seinän vieressä olevaan vapaaseen paikkaan. Se tuntui turvalliselta tässä vaiheessa. Tunnelma oli odottava.

Pian Hannelen jälkeen luokkaan astui mies, joka oli oletettavasti opettaja. Eläkeikää lähestyvä harmaantunut parrakas mies näytti lempeältä. Hän tervehti kaikkia luokan edessä.

- Tervetuloa, rakkaat opiskelijat, tulevat kultasepät. Olen iloinen saadessani jakaa tietoa ja taitoa teille. Uskon, että tästä tulee loistava seikkailu. Yhteistyön voimalla teistä valmistuu huikeita ammattilaisia ja luovia taitelijoita.

Opettajan puhe keskeytyi, kun ovi tempaistiin koputtamatta auki. Sisään rynnisti nuori mies.

- Onko tämä kultaseppä –luokka?

- Kyllä on, tervetuloa mukaan, sanoi opettaja ystävällisesti. - Etsi itsellesi paikka. Emme ole ehtineet vielä kovin pitkälle...

- Joo joo.

Nuori mies antoi katseensa kiertää ympäri luokkaa. Hannelen mielestä mies näytti ylimieliseltä ja kope-

alta. Sellaiselta, joka oli tottunut saamaan kaiken, mitä keksi pyytää tai haluta. Tummat, lähes mustat hiukset oli tyylikkäästi leikattu. Parta ja viikset olivat trendikkäät ja hoidetut. Todennäköisesti mies kävi parturissa vähintään joka toinen viikko. Varsin hyvännäköinen, mutta jokin miehen olemuksessa tuntui Hannelen mielestä luotaantyöntävältä. Hetken seisoskeltuaan miehen katse osui Hanneleen. Pieni hymynkare häivähti hänen veistoksellisilla kasvoillaan ja hän tuli istumaan Hannelen taakse. Aivan kuin kylmä tuulahdus olisi käynyt Hannelen paljaiden olkapäiden yli. Miehen partaveden tuoksu sai melkein silmät vuotamaan. Ehkä pullosta oli lorahtanut hiukan liikaa.

- Intuitio... Hannele ajatteli mielessään.

Isä oli opettanut, että luota intuitioon, aina. Se oli myös taiteilijan paras ystävä. Intuitioon isä luotti silloinkin, kun päätti myydä yrityksen. Kohdalle osui juuri sopivasti ketju, joka tarjoutui ostamaan pienen kultakaupan hyvällä hinnalla. Se pelasti ehkä isän hengen ja toi lisää onnellisia elinvuosia hänen vanhemmilleen.

Isä oli kuitenkin jättänyt Hannelelle muutamia upeita jalokiviä ikään kuin varmuuden varalle. Jos sittenkin hänen ainoa tyttärensä päättäisi jatkaa alalla. Silloin tällöin Hannele meni pankin tallelokerolle tutkimaan aarteitaan. Timantit ja arvokkaat metallit olivat varmasti jopa sadan tuhannen euron arvoisia. Joitakin suunnitelmia Hannele oli jo tehnytkin. Ne

suunnitelmat hän toteuttaisi, kun tuli aika tehdä lopputyö.

Opettaja kertoi omasta taustastaan ja halusi kuulla myös opiskelijoiden motivaatiosta.

- Jospa jokainen kertoisi hieman itsestään ja historiastaan ja miksi on tullut opiskelemaan kultasepäksi?

Hannele alkoi jo jännittää omaa vuoroaan. Hän ei millään ilkeäisi kertoa haaveestaan tulla korusuunnittelijaksi. Millä lihaksilla? Peruskoulussakin opinto-ohjaaja oli kyseenalaistanut hänen ammatinvalintansa. ”Ei kuule tuollaisella humpuukilla ansaita leipää. Eihän ihmisillä ole varaa ostaa kalliita koruja. Mene lähihoitajaksi.”

Hannele kuunteli tulevien opiskelijatovereidensa avautumisia ja ilahtui. Monet heistä toteuttivat vuosikymmeniä pitkän haaveensa kultasepän ammatista. Silti yhdelläkään ei ollut niin kunnianhimoisia unelmia kuin hänellä.

Hänen takanaan istuva mies esittäytyi. - Tomas, Tomas Virtanen. Timantti - Virtanen on yritys, varmaan tiedätte, Suomen viidenneksi suurin kulta-kauppaketju.

Hannelen posket punehtuivat kun hän tajusi, että juuri Timantti - Virtanen oli ostanut heidän liikkeesä vajaa vuosi sitten. Sitä hän ei aikonut tunnustaa tälle keikarille.

Tomas jatkoi: - Olen täällä suorittamassa pikaisesti ammattitutkinnon ja jatkan sen jälkeen yrityksessä

Hannele on unelmoinut lapsesta
saakka menestyksekkäästä
korusuunnittelijan urasta.
Kultaseppäkoulu on askel sitä kohti.
Hannelen elämänpiiri laajenee myös
persoonallisten kurssikavereiden
ansioista. Lisäksi hän tutustuu - ja
rakastuu, elämänsä mieheen.
Hannelen eteen tuleekin vaikea
valinta: ura vai rakkaus?

Viihteellinen aikuisten satu romantiikan ystäville

*Muutos
Kuka olet, paras ystäväni
Näet sisimpääni
Tarvitaan ripaus onneakin
Älä tyydy, ansaitset kaiken*

